

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 26 avgusta 2019. godine
Br. ref.:RK 1416/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI15/18

Podnosilac

Fehmi Hasani

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
Rev. br. 118/2017 od 10. oktobra 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Fehmi Hasani sa prebivalištem u Kosovu Polju (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Ahmet Gjinovci, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Rev. br. 118/2017] Vrhovnog suda Kosova od 10. oktobra 2017. godine u vezi sa presudom [Ac. br. 3431/2014] Apelacionog suda Kosova od 13. februara 2017. godine i presudom [C. br. 172/2012] Osnovnog suda u Prištini-ogranak u Lipljanu od 2. juna 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom su navodno povređena prava podnosioca zahteva zagarantovana članom 21. [Opšta načela], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP i članom 7. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník).
5. Dana 31. maja 2018. godine, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) usvojio je na administrativnoj sednici izmene i dopune Poslovnika, koji je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo dana 21. juna 2018. godine i stupio na snagu 15 (petnaest) dana nakon njegovog objavljivanja. Sledstveno, pri razmatranju zahteva, Sud se poziva na pravne odredbe novog Poslovnika koji je na snazi.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 31. januara 2018. godine, podnosilac je preko ovlašćenog advokata E.A. podneo zahtev Sudu.
7. Dana 5. februara 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Bekim Sejdiu i Gresa Caka-Nimani.
8. Dana 9. februara 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Vrhovni sud Kosova o registraciji zahteva.
9. Dana 16. juna 2018. godine, okončan je mandat sudijama Almiru Rodriguesu i Snezhani Botusharova. Dana 26. juna 2018. godine, okončan je mandat sudijama Altayu Suroyu i Ivanu Čukaloviću.

10. Dana 4. jula 2018. godine, podnosilac zahteva je dostavio dopis kojim je obavestio Sud o svojoj novoj adresi i potvrdu o povlačenju spisa njegovog predmeta od strane advokata E.A. koji ga je zastupao.
11. Dana 18. jula 2018. godine, podnosilac zahteva je ponovo dostavio nekoliko dokumenata koje je već Sudu dostavio njegov advokat, odnosno deo sudskih odluka u slučajevima druga dva radnika (E.B. i B.S.).
12. Dana 22. avgusta 2018. godine, predsednica Suda je donela odluku o zameni sudije izvestioca Altaya Suroya, i umesto njega je imenovan sudija Nexhmi Rexhepi.
13. Dana 10. septembra 2018. godine, Sud je poslao podnosiocu dopis u kojem je tražio objašnjenje o tome da li ga i dalje zastupa advokat E.A. Sud je takođe tražio da mu se dostavi opoziv u pismenoj formi.
14. Dana 13. septembra 2018. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu dokument kojim je opozvao punomoćje za advokata E.A., a takođe dostavio je i presudu Vrhovnog suda Rev. br. 220/2018 od 4. jula 2018. godine, u kojoj je tužilac bio jedan radnik Međunarodnog aerodroma "Limak Kosova" a.d. u Prištini.
15. Dana 12. novembra 2018. godine, Sud je poslao Osnovnom sudu u Prištini-ogranak u Lipljanu dopis u kojem je tražio objašnjenje u vezi sa statusom predmeta koje je priložio podnosilac zahteva.
16. Dana 26. novembra 2018. godine, Osnovni sud u Prištini-ogranak u Lipljanu je obavestio Sud da se navedeni predmeti nalaze u žalbenim postupcima pred Apelacionim sudom.
17. Dana 30. novembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala novo Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Gresa Caka-Nimani i Radomir Laban (članovi).
18. Dana 19. aprila 2019. godine, podnosilac zahteva je dostavio dopis kojim je obavestio Sud da je njegov zastupnik g. Ahmet Gjinovci, advokat.
19. Dana 22. jula 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

20. Podnosilac zahteva je bio zaposlen na radnom mestu radnika obezbeđenja kod Međunarodnog aerodroma "Limak Kosovo" a.d. u Prištini (u daljem tekstu: poslodavac).
21. Dana 3. maja 2012. godine, Disciplinska komisija poslodavca je donela odluku HR-2012-240/08.05.2012-PP (u daljem tekstu: odluka poslodavca), kojom je prekinula radni odnos podnosiocu zahteva, sa obrazloženjem da je učinio

ozbiljne povrede radnih obaveza jer ga je dana 22. aprila 2012. godine, tim menadžmenta poslodavca zatekao kako spava u toku radnog vremena. Radni odnos je prekinut još nekolicini drugih radnika sa obrazloženjem da su “spavali na radnom mestu tokom redovnog radnog vremena”.

22. Dana 11. maja 2012. godine, podnosilac je podneo zahtev za preispitivanje gore navedene odluke drugostepenom organu poslodavca, ali na taj njegov zahtev nije dobio odgovor.
23. Kao rezultat toga, neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu u Prištini-ogranak u Lipljanu i tražio da se odluka poslodavca poništi kao nezakonita, da bude vraćen na radno mesto i da mu se isplati naknada štete zbog neostvarivanja ličnih dohodaka. Podnosilac zahteva je tvrdio da je odluka poslodavca nezakonita jer (i) istu nije doneo nadležni organ; (ii) nije navedeno vreme, mesto i način na koji su povređene radne obaveze, i (iii) poslodavac je morao da obavesti podnosioca zahteva 30 (trideset) dana unapred o raskidu ugovora o radu.
24. Dana 2. juna 2014. godine, Osnovni sud u Prištini-ogranak u Lipljanu (u daljem tekstu: Osnovni sud) je presudom C. br. 172/2012, odbio tužbeni zahtev podnosioca kao neosnovan, uz obrazloženje da je (i) disciplinska komisija poslodavca formirana u skladu sa članom 8.1 poslodavčevog Pravilnika o disciplinskim postupcima i žalbama (u daljem tekstu: Pravilnik o disciplinskim postupcima); (ii) odluka poslodavca je sadržavala vreme, mesto i način disciplinskog prekršaja i (iii) Komisija je našla da su se u radnjama podnosioca zahteva stekli elementi ozbiljne povrede radnih obaveza iz člana 4.1.2 Pravilnika o disciplinskim postupcima. Na osnovu navedenog Pravilnika, utvrđeno je da se za ozbiljne povrede radnih obaveza, radniku može izreći mera prestanka radnog odnosa. Osnovni sud je takođe naveo da su poštovane i odredbe člana 70.4 i 85. Zakona o radu.
25. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda C. br. 172/2012, navodeći bitne povrede odredaba Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava, smatrajući *inter alia*: (i) da je presuda Osnovnog suda nejasna; (ii) da odluka poslodavca ima nedostataka; (iii) da Osnovni sud nema ovlašćenje da određuje zakonsko-pravnu kvalifikaciju povrede radnih obaveza i (iv) da je podnosilac morao da bude obavešten 30 (trideset) dana unapred o prestanku radnog odnosa.
26. Dana 13. februara 2017. godine, Apelacioni sud Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) je presudom Ac. br. 3431/2014, odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda C. br. 172/2012 od 2. juna 2012. godine. U obrazloženju presude Apelacionog suda se ističe da je Osnovni sud doneo pravilnu i zakonitu presudu jer su u njoj dati konkretni razlozi o odlučnim činjenicama. Apelacioni sud je takođe obrazložio da Osnovni sud nije utvrdio disciplinsku odgovornost, jer je to učinio sam poslodavac. Apelacioni sud je dalje obrazložio da se radni odnos prekida i bez najave prekida prema članu 85. Zakona o radu i članu 5.3 Ugovora o radu zaključenog između podnosioca zahteva i poslodavca.

27. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio reviziju Vrhovnom sudu Kosova protiv dve nižestepene odluke, navodeći bitnu povredu odredaba ZPP-a i pogrešnu primenu materijalnog prava. U svom zahtevu za reviziju, podnosilac zahteva je ponovio svoje tvrdnje koje je izneo i u žalbi pred Apelacionim sudom.
28. Dana 10. oktobra 2017. godine, Vrhovni sud Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni Sud) je presudom Rev. br. 118/2017 odbio reviziju kao neosnovanu. Vrhovni sud je u svojoj presudi istakao sledeće elemente: (i) što se tiče sastava disciplinske komisije, obrazložio je da je isti bio u skladu sa Pravilnikom o disciplinskim postupcima; (ii) odlukom poslodavca su opisani način, mesto i vreme izvršenja disciplinskog prekršaja od strane podnosioca zahteva; i (iii) da radnje podnosioca zahteva predstavljaju ozbiljne povrede radnih obaveza, pa je shodno tome, a na osnovu člana 4.1.2 Pravilnika o disciplinskim postupcima, člana 5. Ugovora o radu i člana 70.4 i člana 85. Zakona o radu Kosova, radni odnos prekinut bez najave prekida.

Navodi podnosioca zahteva

29. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su mu osporenim odlukom povređena prava zagaranтована članom 21. [Opšta načela], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP, članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP i članom 7. UDLJP.
30. Podnosilac zahteva u vezi sa povredom njegovog ustavnog prava na pravično i nepristrasno suđenje navodi da *“[...] presuda na koju se žali [presuda Osnovnog suda] sadrži bitne povrede iz odredbi člana 182, stava 2, tačka n ZPP-a [...], ne sadrži obrazloženja o odlučujućim činjenicama, uz obrazloženje da prvostepeni sud nije dao obrazloženja u vezi sa nedostacima – manama [odluke poslodavca] [...]”*.
31. Pored toga, podnosilac navodi da se *“[...] pogrešno i nepotpuno ustanovljavanje činjeničnog stanja izražava na činjenici da prvostepeni sud tokom odvijenog postupka u vezi sa ovom pravnom stvari nijednim dokazom nije utvrdio činjenicu da je prema tužiocu primenjen disciplinski postupak na način kao što je predviđen zakonom i odredbama internog akta tuženog ili disciplinskog organa [...]”*.
32. Podnosilac zahteva dalje navodi da je Osnovni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje jer disciplinski postupak u ovom slučaju nije sproveo nadležni organ, i da ocena povreda radnih obaveza nije utvrđena od strane komisije poslodavca.
33. Podnosilac zahteva takođe navodi da *“sud nema zakonsko ovlašćenje da vrši pravno zakonsko okarakterisanje povreda radnih zadataka”*. Što se tiče ovog navoda, podnosilac zahteva dalje tvrdi da Osnovni sud ima ovlašćenje samo da utvrdi da li je tokom disciplinskog postupka utvrđen disciplinski prekršaj.

34. Podnosilac zahteva takođe navodi da je Osnovni sud pogrešno primenio i protumačio materijalno pravo.
35. Podnosilac zahteva takođe navodi da je došlo do nejednakog tretmana jer je drugoj dvojici radnika (B.S. i E.B) prekinut radni odnos pod istim izgovorom, odnosno da su zatečeni kako spavaju na radnom mestu, ali su redovni sudovi njihove predmete vratili na ponovno suđenje, zbog čega tvrdi da je njemu učinjena nepravda.
36. Dalje, podnosilac navodi da su *“njihovi (B.S. i E.B) predmeti vraćeni na ponovno suđenje, a ostao je jedino moj predmet koji su odbila sva tri suda, tako da je moj zakonski zastupnik morao da pomene sve ove slučajeve”*. Podnosilac tvrdi da je njegov advokat, između ostalog, morao u postupcima pred redovnim sudovima da naglasi *“[...] nekoliko stvari, kao što je slučaj kada u žalbi ili u bilo kojem zapisniku nije naznačeno da svedoci (članovi menadžmenta) nisu bili prisutni ni na jednom ročištu pred osnovnim sudom [...]”*.
37. Kao zaključak, podnosilac zahteva traži od Suda da *“proglasi nevažećom presudu Apelacionog suda [...] i presudu Vrhovnog suda”*.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON BR. 03/L-212 O RADU

Član 70

Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca

[...]

4. Kolektivni ugovori ili Interni Akti Poslodavca može specificovati vrste uništavosti (nevaljanosti) ili kršenja dužnosti koje čine predmet ugovora zbog čega zaposleni podleže raskidu radnog odnosa bez prethodnog upozorenja, bilo posle jedinog slučaja ili nakon ponovljenih kršenja.

Član 85

Disciplinske mere za prekršaj radnih zadataka

1. Za kršenje radnih zadataka zaposlenom će se izreći jedna od ovih kaznenih mera:

- 1.1. usmena opomena;
- 1.2. pismena opomena;
- 1.3. premeštaj na niže radno mesto;
- 1.4. privremene suspenzije;
- 1.5. prekid radnog odnosa.

2. Kaznene mere, usmena opomena, pismena opomena i snižavanje položaja, izreći će se za prekršenje lakih radnih zadataka u skladu sa Kolektivnim Ugovorom, Internom Aktu i Ugovoru o Radu.

3. Kaznene mere, privremena suspenzija sa posla biće izrečene za teška kršenja radnih zadataka u saglasnosti sa Kolektivnim Ugovorom, Internim Aktom i Ugovorom o Radu.

Ocena prihvatljivosti zahteva

38. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, dalje propisani Zakonom i precizirani Poslovníkom.
39. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

40. Sud isto tako razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

41. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, nakon što je iscrpeo sva

pravna sredstva i da je podneo svoj zahtev u roku od 4 (četiri) meseca, kao što je predviđeno članom 49. Zakona.

42. Međutim, Sud treba dalje da oceni da li su ispunjeni uslovi predviđeni u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Naime, pravilo 39 (2) Poslovnika, propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

43. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su mu odlukama redovnih sudova povređena prava na jednakost pred zakonom, pravično i nepristrasno suđenje i sudsku zaštitu prava kao prava koja su zagantovana Ustavom u vezi sa pravom na pravično suđenje i pravom na delotvorni pravni lek koja su zagantovana EKLJP i pravom na jednakost pred zakonom koje je predviđeno UDLJP.

44. Pozivajući se na navode podnosioca zahteva, Sud primećuje da on ima dve kategorije glavnih navoda: (i) da je nezadovoljan ishodom postupaka pred redovnim sudovima, a posebno presudom Osnovnog suda zbog toga što se žali na način na koji je utvrđeno činjenično stanje i primenjeno materijalno pravo, i tom prilikom on tvrdi povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje (ii) tvrdi da su predmeti koje je on priložio, odnosno predmeti druge dvojice radnika (B.S. i E.B) morali biti pomenuti od strane njegovog advokata i naglašava da su *“njihovi predmeti vraćeni na ponovno suđenje, a ostao je jedino moj predmet koji su odbila sva tri suda”*, a ovo je, po podnosiocu, u suštini rezultiralo povredom prava na jednakost pred zakonom.

- (i) *U vezi sa navodima za povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje zagantovano članom 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLJP-a.*

45. Sud na početku smatra da navodi podnosioca zahteva koji su izloženi u zahtevu pokreću pitanja zakonitosti, koja spadaju u domen i prerogativ redovnih sudova. Pored toga, u konkretnom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva ponavlja prvu kategoriju navoda na identičan način kao i u postupcima pred Apelacionim i Vrhovnim sudom.

46. U tom smislu, Sud prvo ponavlja da su potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, kao i tumačenje i primena zakona u punoj nadležnosti redovnih sudova, dok je uloga Ustavnog suda samo da osigura poštovanje prava zagantovanih Ustavom i drugim pravnim instrumentima. Stoga, Ustavni sud ne može da postupa kao sud „četvrtog stepena“, jer bi to dovelo do prekoračenja granica koje su postavljene u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, i vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).

47. Dalje, uzimajući u obzir navod podnosioca zahteva o tome da presuda Osnovnog suda “*ne sadrži razloge za odlučujuće činjenice, sa obrazloženjem da prvostepeni sud nije predstavio razloge u vezi sa nedostacima – manama sporne odluke tuženog [odluke poslodavca]*”, i da su redovni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo, Sud ističe da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama koje su navodno počinili redovni sudovi prilikom ocene dokaza (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
48. U tom smislu, Sud primećuje da su Osnovni sud i Apelacioni sud razmotrili sve navode podnosioca zahteva i da su u potpunosti obrazložili svoje odluke.
49. Štaviše, što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa (i) sastavom Disciplinske komisije, (ii) odlukom poslodavca i (iii) periodom kada je podnosilac zahteva morao biti obavešten o prekidu radnog odnosa, Sud ocenjuje da je Vrhovni sud detaljno obrazložio i konkretno odgovorio na sve navode podnosioca zahteva. Prilikom razmatranja navoda podnosioca zahteva, Vrhovni sud je, između ostalog, obrazložio:
- [...] tokom posete menadžerske ekipe, tužilac je nađen kako spava tokom redovnog radnog vremena, prema ovome proizilazi da su ovom odlukom [odlukom poslodavca] opisani u detalje način, vreme i mesto izvršenja disciplinskog dela [...], iz zapisnika sastanka disciplinske komisije se utvrđuje da su bili prisutni članovi komisije [...]. Ovaj sastav komisije je određen članom 8.1 Pravilnika o disciplinskom postupku [...].
[...] Postupci tužioca predstavljaju tešku povredu radnih zadataka iz člana 4.1.2 Pravilnika o disciplinskom postupku [...] i člana 5 ugovora o radu kao i člana 70.4 i člana 85 Zakona o radu Kosova [...].”*
50. Sud ponavlja da član 6. EKLJP i član 31. Ustava obavezuju sudove da argumentuju razloge za svoje presude, ali se to ne može shvatiti kao obaveza suda da detaljno odgovori na svaki argument podnosioca (vidi slučaj ESLJP-a *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine, stav 61). To u kojoj meri će Sud ispuniti obavezu da argumentuje razloge može da varira u zavisnosti od prirode odluke. Onda je takođe potrebno uzeti u obzir, *inter alia*, da raznolikost podnesaka koje podnesu stranke u postupku može dovesti do toga da sudovi daju različita pravna mišljenja i zaključke pri izradi presuda. Iz tog razloga se pitanje da li je sud ispunio obavezu da argumentuje razloge svoje odluke, koja proizilazi iz člana 6. Konvencije, može odrediti samo u svetlu okolnosti svakog pojedinačnog predmeta.
51. U ovim okolnostima, Sud smatra da ništa u slučaju predstavljenom od strane podnosioca zahteva ne ukazuje na to da su postupci pred Osnovnim, Apelacionim i Vrhovnim sudom bili nepravični ili proizvoljni, kako bi Ustavni sud bio uveren da je srž prava na pravično i nepristrasno suđenje bila povređena ili da su podnosiocu zahteva uskraćene procesne garancije, što bi dovelo do povrede ovog prava iz člana 31. Ustava ili člana 6. EKLJP.

- (ii) *U vezi sa navodima za povredu prava na jednakost pred zaonom zagaranovanog članom 24 Ustava, i povrede članova 21 i 54 Ustava a u vezi sa članom 13 EKLJP-a, i članom 7 UDLJP-a.*
52. Dalje, što se tiče druge kategorije navoda podnosioca, Sud primećuje da podnosilac u suštini navodi da je njegovo pravo zagaranovano članom 24 Ustava povređeno zato što je podnosilac obavestio Sud o tome da su “*njihovi (B.S. i E.B) predmeti vraćeni na ponovno suđenje, a ostao je jedino moj predmet koji su odbila sva tri suda*”. Podnosilac zahteva pored toga navodi da je njegov advokat morao da pomene ove činjenice s obzirom na to da je isti advokat zastupao B.S., E.B. i podnosioca zahteva.
53. Što se tiče ovog navoda, Sud prvo primećuje da je podnosilac zahteva priložio odluke redovnih sudova, odnosno 2 (dva) rešenja Apelacionog suda od 15. avgusta 2017. godine, kojima su ukinute presude Osnovnog suda (za B.S. i E.B.) i njihov predmet vraćen na ponovno suđenje, a takođe priložio je i prve stranice 2 (dve) presude Osnovnog suda donete 30. januara 2018. godine, u kojima se vidi da su tužbeni zahtevi (B.S. i E.B.) usvojeni kao osnovani i odluka poslodavca poništena kao nezakonita.
54. Pored toga, iz odgovora Osnovnog suda od 26. novembra 2018. godine, Sud primećuje da se ovi predmeti nalaze u žalbenim postupcima i samim tim Sud neće uzeti u obzir ove odluke iz dva razloga: (i) ne postoje pravosnažne odluke u tim predmetima i (ii) podnosilac zahteva je samo priložio ove delove odluka redovnih sudova, ali nije razjasnio ili argumentovao na koji način su priloženi predmeti slični ili uporedivi sa njegovim predmetom.
55. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o tome šta je trebalo ili nije trebalo da pomene advokat tokom postupaka pred redovnim sudovima, Sud takođe podseća da se pred ovim Sudom, podnosioci mogu žaliti samo “*ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa*”.
56. Imajući u vidu konkretan slučaj, Sud podseća i na praksu ESLJP-a koja je utvrdila da se advokat, čak i kada je imenovan po službenoj dužnosti, ne može smatrati organom države. S obzirom na nezavisnost advokatske profesije od države, vođenje predmeta u suštini je stvar okrivljenog i njegovog advokata, bez obzira na to da li je advokat imenovan na osnovu pravne pomoći ili je privatno plaćen i, kao takvo, ne može, osim u posebnim okolnostima, dovesti do odgovornosti države na osnovu Konvencije (vidi slučaj ESLJP-a *Krzysztof Tuziński*, br. 40140/98, odluka od 30. marta 1999. godine).
57. Sud dalje naglašava da ponašanje advokata ili zastupnika ovlašćenog od strane samog podnosioca pred sudom predstavlja odgovornost podnosioca. Svako proceduralno postupanje ili nepostupanje zastupnika se u principu pripisuje podnosiocu zahteva (vidi slučaj ESLJP-a, *Bekauri protiv Gruzije*, br. 14102/02, presuda od 10. aprila 2012. godine, stavovi 22-25, i vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda KI86/16, podnosilac zahteva: *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 31. marta 2017. godine, stav 48).

58. Na kraju, što se tiče navoda podnosioca o povredi prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom (odnosno članova 21 i 54 Ustava a u vezi sa članom 13 EKLjP-a i članom 7 UDLjP-a), Sud nalazi da su ovi navodi neosnovani jer je podnosilac zahteva samo citirao ove članove Ustava i nije pružio nijedan argument ili dokaz kojim bi potkrepio ili opravdao te navodne povrede.
59. Sud naglašava da je obaveza podnosioca zahteva da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i podnese *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava zagwarantovanih Ustavom, EKLJP ili UDLJP (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syl*a, rešenje o neprihvatljivosti od 5. decembra 2013. godine).
60. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglašiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu da pravilom 39 (2) Poslovnika o radu, dana 22. jula 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

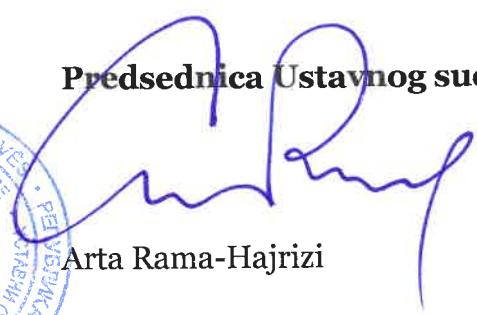
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi